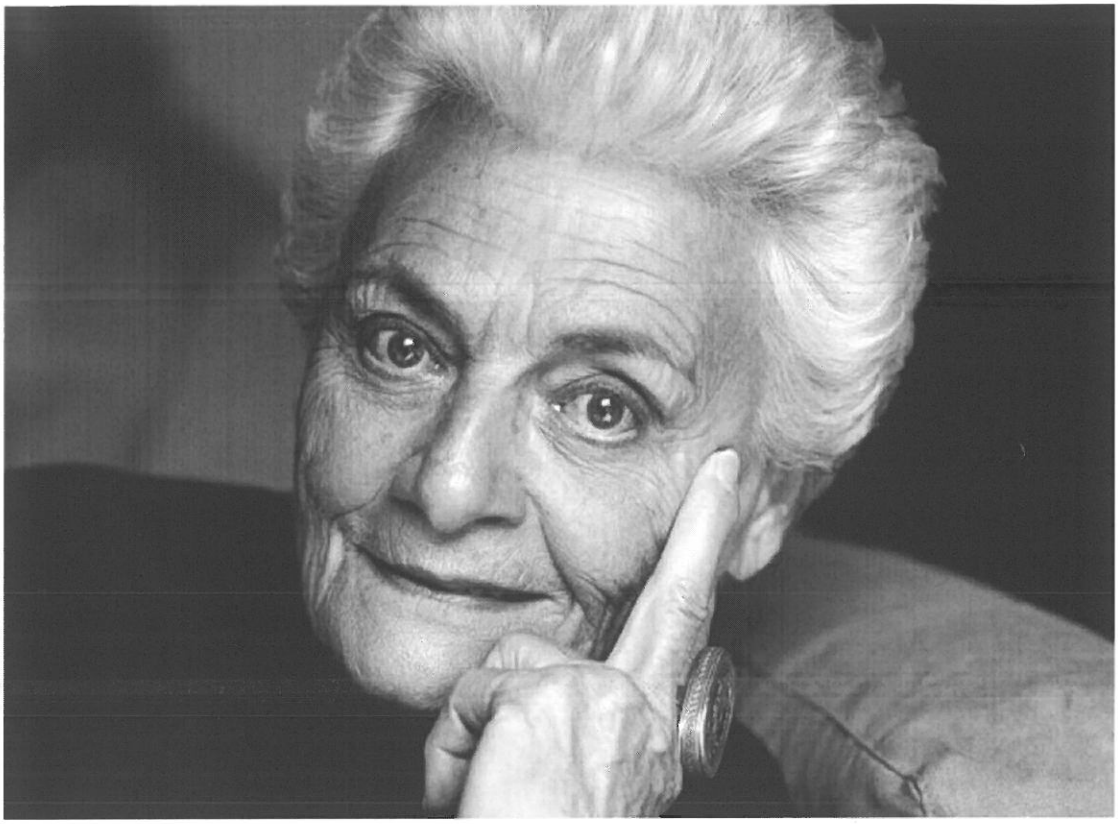

Ο θησαυρός της Βαγίας

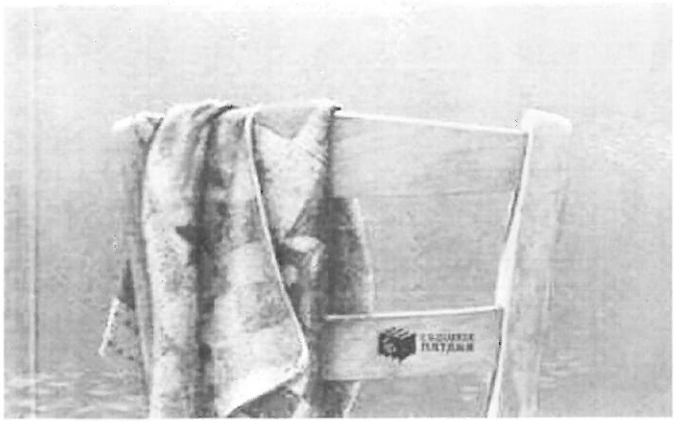

Το πρώτο βιβλίο της Ζωρζ Σαρή, το οποίο ξεκίνησε ένα καλοκαίρι στην Αίγινα σαν παιχνίδι με τα παιδιά της. Έτσι πρωταγωνιστές είναι τα παιδιά της και οι φίλοι τους, ενώ όλα τα μέρη που περιγράφει είναι απολύτως αληθινά!

Μία παρέα παιδιών περνάει τις καλοκαιρινές της διακοπές στην Αίγινα. Εκεί τους επισκέπτεται μια οικογενειακή φίλη από τη Γαλλία, η οποία δουλεύει ως βοηθός ενός ψυχιάτρου στο Παρίσι. Αποστολή της να ανακαλύψει κάποια στοιχεία που επαναλαμβάνει ένας Γερμανός ασθενής, ο οποίος πάσχει από αμνησία μετά την έκρηξη μιας νάρκης που πάτησε στην Αίγινα κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου πολέμου. Λέξεις σκόρπιες που προσπαθούν τα παιδιά να ενώσουν για να βγάλουν νόημα. Ώσπου επισκέπτονται στη Βαγία την οικογένεια Χαλδαίου, στο σπίτι της οποίας έμενε ο Χανς στη διάρκεια του πολέμου. Εκεί μαθαίνουν πως ο Χανς έχει κλέψει από την οικογένεια χρυσές λίρες. Έτσι αρχίζει η αναζήτηση ενός χαμένου θησαυρού, που οδηγεί τα παιδιά σε περιπέτειες...

2 α) Ουσιαστικά τα θέματα που αναπτύσσονται είναι:

α) η ένωση των παιδιών, η δύναμή τους και η επιμονή τους στη λύση του θησαυρού.

β) η βοήθεια που πρέπει να προσφέρεται σε κάποιον που έχει πρόβλημα υγείας.

γ) η ξεχωριστή ψυχική δύναμη κάποιων ανθρώπων, όπως της Κυρά Μαριάς ή της οικογένειας της, οι οποίοι αν και έπαθαν κακό από τους Γερμανούς, έδειξαν ανωτερότητα και φιλικά αισθήματα και

δ) οι τάξεις που βασανίζουν κάποιον άνθρωπο όταν έχει προκαλέσει κάποιο κακό στους συνανθρώπους του και δε μπορεί να ησυχάσει εάν δε δεχτεί συγχώρεση από αυτούς.

β.) Βασικοί ήρωες είναι η Νικόλ, ο Αλέξης, ο Κλου, η Βέρα, η Λίνα, η Ζωή, ο Άγγελος, η Ρόνια, η Ζωσώ, η Ζόφη.

γ) Χρόνος είναι Καλοκαίρι

Τόπος: Στην Αίγινα της Βαγίας, στην θάλασσα, Ο Πορτοκαλής Ήλιος (το πλοίο), Παλιαχώρα, ο Ναός της Αφαίας, το Ελλάνιον όρος, Δεξαμενή, Παρίσι.

δ) Οι Γερμανοί στο χωριό της Βαγίας στην Αίγινα είχαν επιτάξει κάποια σπίτια. Πηγαίνοντας εκεί η Νικόλ με τα παιδιά και της μητέρα του. του Αλέξη, τη Ζωή, η οποία πολλά καλοκαίρια όταν ήταν μικρή παραθέρισε σ' αυτό το μέρος, προσπάθησαν να βρούν το σπίτι στο οποίο έμενε ο ασθενής Γερμανός. Εκεί με την καθοδήγηση κάποιων αγαπημένων φίλων της Ζωής από τα παλιά οδηγήθηκαν στο σπίτι της κυρά Μαρίας από την οποία έμαθαν όλη την ιστορία. Η κυρά Μαρία, γριά πλέον, ήταν νέα όταν στο σπίτι της επιτάξανε ένα δωμάτιο για τον Χανς. Από εκεί πληροφορούνται ότι αυτός έκλεψε 220 λίρες που τις φύλαγε για ώρα ανάγκης. Επειδή φοβούτουσαν την δύναμη των Γερμανών αυτή και η οικογένειά της δε μίλησαν, αλλά όταν τελείωσε ο

πόλεμος και ο Γερμανός έφυγε, μετανιωμένος για το κακό που τους έκανε αποφάσισε να επιστρέψει πίσω τις λίρες. Βγήκε νύχτα εξώ, μέσα στο κρύο και στην βροχή. Ξαφνικά ακούσανε μια έκρηξη και στη συνέχεια ο Χάνς Ζούλτς είχε πατήσει μια νάρκη. Πληγωμένος έφυγε και ποτέ δεν έμαθαν τι απέγινε. Τελειώνοντας την αφήγηση της η κυρά Μαρία τους έδωσε και κάποια μικροπράγματα που είχε αφήσει στο δωμάτιό του. Ανάμεσα σ' αυτά ήταν ένα σημειωματάριο, το οποίο αργότερα θα το χρησιμοποιήσουν τα παιδιά και η Λίνα για να βρούν το θησαυρό. Γιατί ο θησαυρός ήταν οι λίρες της Κυρά Μαρίας που όλοι θεώρησαν χρέος να της τις επιστρέψουν. Εκεί με διάφορους κώδικες είχε γράψει ο Γερμανός που φυλούσε τις λίρες. Η Νικόλ και η παρέα της κάνουν διάφορες απο τυχημένες προσπάθειες εντόπισης του θησαυρού. Κάθε προσπάθεια σε κάθε μέρος είναι άκαρπη και ειδικά την τελευταία φορά που γίνεται κρυφά από τους γονείς των παιδιών, η προσπάθεια κατέληγε σε τραυματισμό της Ζόφης. Η Νικόλ ένιωθε ύστημα για την περιπέτεια που τους έβαλε και πλέον απαγόρεψε οποιαδήποτε ανάμειξη τους στην εύρεση του θησαυρου. Οι μικροί όμως φίλοι της, δεν θέλουν να σταματήσουν να ψάχνουν. Όλοι με κάθε τρόπο κρυφά από τους γονείς του και τη Νικόλ ψάχνανε τη λύση. Τελικά η μικρότερη της παρέας και η πιο ευχάριστη η Λίνα, έλυσε το μυστήριο της τοποθεσίας του κρυμμένου θησαυρού, αφού μελέτησε καλά όλα τα στοιχεία που είχαν συλλέξει από το σημειωματάριο του Γερμανού. Τελικά η Λίνα είχε δίκιο. Η νεαρή ομάδα και η Νικόλ βρήκαν το θησαυρό. Επέστρεψαν πίσω στην Κυρά Μαρία τις λίρες και η Νικόλ επιστρέφουν στο Παρίσι γράφει στους αγαπημένους της φίλους ότι ο Χάνς λυτρώθηκε και αυτό το χρωστά στα παιδιά. Μάλιστα, επειδή ήταν μετανιωμένος για τη συμπεριφορά του θα ζητούσε από την κυρά Μαρία να αναλάβει τις σπουδές των παιδιών της κόρης της σαν εξιλέωση της και στην Ελλάδα.

3 α) Η Νικόλ και τα παιδιά είναι οι κεντρικοί ήρωες του κειμένου. Η σχέση τους είναι πολύ έντονη αφού δένονται φιλικά πάρα πολύ μεταξύ τους, όταν αναζητούν το θησαυρό είναι σχέση αγάπης και φροντίδας μεταξύ τους, χωρίς εγωισμούς και διαμάχες.

β) Όλοι μαζί αναλαμβάνουν να βοηθήσουν τη Νικόλ να μαζέψει πληροφορίες για το Γερμανό και οι στόχοι που θέτουν είναι να βρεθεί ο θησαυρός από τα παιδιά ώστε να επιστραφεί εκεί που ανήκει και η Νικόλ να βοηθήσει τον ψυχίατρο να γιατρέψει τον Γερμανό. Σύμμαχοι τους είναι οι γονείς τους και η κυρά Μαρία, η οποία χωρίς να το γνωρίζει τους βοηθάει πάρα πολύ. Αντιπάλους δεν έχουν, μόνο τις δυσκολίες που έχουν ν' αντιμετωπίσουν και καμιά φορά το φόβο των γονιών τους που τους εμποδίζει στην ανεύρεση του θησαυρού.

4 Ήταν Καλοκαίρι και ο κ. Πορτοκαλής Ήλιος τι ξεμάκρυνε από το λιμάνι του Πειραιά. Μέσα στο καράβι ήταν δύο δεκατεσσάρων χρονών αγόρια, ο Κλού που ήταν Γάλλος κι από μικρός παραθέριζε στην Ελλάδα και ο Αλέξης γενικά θύμωνε πολύ εύκολα, ο οποίος δυσανασχετούσε για τις διακοπές τους στην Αίγινα. Τους συνόδευε η μητέρα του Αλέξη, η Ζωή, μαζί με την δεκάχρονη κόρη της Λίνα. Ένα όμορφο και πολύ έξυπνο κορίτσι, γεμάτο ενθουσιασμό και ευδιαθεσία. Φέτος οι διακοπές τους θα ήταν στην Αίγινα και συγκεκριμένα στη Βαγία, όπου η Ζωή είχε περάσει εκεί τα πιο όμορφα παιδικά της Καλοκαίρια. Τυχαία μέσα στο πλοίο συνάντησαν την Βέρα, παιδική φίλη της Ζωής, η οποία πήγαινε και αυτή στο νησί, μαζί με τον γιό της Άγγελο, ο οποίος ήταν πολύ σοβαρός και είχε μεγάλη αγάπη στο διάβασμα. Η χαρά όλων γι' αυτή την συνάντηση ήταν μεγάλη και θα έκαναν πλέον

όλοι μαζί διακοπές. Όταν έφτασαν στο νησί πήγαν στο σπίτι του Καζαμία όπου και θα διέμεναν η Ζωή με τα παιδιά. Παράλληλα αγωνιούσε η Ζωή να συναντήσει την οικογένεια Καρυώτη, όπου η κόρη αυτού ήταν αγαπημένη φίλη της Ζωής και θα παραθέριζε εκεί μαζί με τις δύο κόρες της τη Σόφη και τη Ράνια. Ο Αλέξης αρχικά ήταν δύσπιστος απέναντι στα κορίτσια, γρήγορα όμως έγιναν όλοι μία πολύ καλή παρέα.

Βέβαια η παρέα των διακοπών δεν είχε ακόμα ολοκληρωθεί. Όλοι περίμεναν με αγωνία να φτάσει λίγες μέρες αργότερα η Νικόλ, μία εικοσάχρονη κοπελά, όπου ο πατέρας της ήταν Έλληνας και η μητέρα της Γαλλίδα. Κάθε καλοκαίρι όταν ήταν μικρά, ερχόταν στην Ελλάδα με τους γονείς της για διακοπές, μαζί με την οικογένεια του Κ. Είχαν δεθεί πολύ με την οικογένεια της Ζωής και η Νικόλ κάθε καλοκαίρι τους επισκεπτόταν. Έτσι έγινε και φέτος. Αφού ταξίδεψε μαζί με τον Αλέξανδρο, τον άνδρα της Ζωής και τον κύριο Καρυώτη, έφτασε επιτέλους στη Βαγία. Αυτό το καλοκαίρι όμως για την ίδια το νησί θα ήταν διαφορετικό. Είχε έρθει με μια αποστολή, την οποία έπρεπε οπωσδήποτε να εκπληρωθεί. Όταν έφτασε όλοι την καλοδέχτηκαν και τα παιδιά ανυπομονούσαν τόσο πολύ να έρθει αφού μαζί της περνούσαν ονειρεμένες στιγμές.

Και ενώ οι πρώτες μέρες των διακοπών κυλούσαν ήσυχα, η Νικόλ αποφάσισε να ανακοινώσει σε όλους τους φίλους της, μικρούς και μεγάλους, την επιμονή της να έρθουν φέτος ειδικά στην Αίγινα. Αφηγήθηκε λοιπόν όλη την ιστορία της και την μυστική αποστολή. Έχοντας ολοκληρώσει τις σπουδές ψυχολογίας, δούλευε στο Παρίσι δίπλα σε ένα μεγάλο γιατρό του κύριο Σπακ. Στο ιατρείο του κυρίου Σπακ ερχόταν ένας ασθενής Γερμανός, από πατέρα Γερμανό και από μητέρα Γαλλίδα. Είναι σαραντα πέντε χρονών.

Τον καιρό της κατοχής ήταν στην Ελλάδα, απλός στρατιώτης, σπούδαζε αρχαιολογία και ο πόλεμος σταματούσε. Φαίνεται ως τον είχαν στην Αίγινα για πολύ καιρό, ή έτσι τουλάχι-

-στον νόμιζε ο καθηγητής της. Το 1943 πάτησε μία νάρκη και πληγώθηκε στο πόδι, όχι πολύ σοβαρά. Τον πήγανε στο νοσοκομείο της Αθήνας και ύστερα τον στείλανε πίσω στη Γερμανία. Αλλά από το φόβο του έπαθε «μερική αμνησία». Ο Χάνς Ζούλτς, έτσι του λένε, εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στο Παρίσι και ερχόταν για θεραπεία στον καθηγητή Ζηλκ. Όμως τίποτα δεν μπορούσε να βοηθήσει το γιατρό για να βρει το μυστό που θα ξεδιαλύνει το μυστήριο του Χανς. Το μόνο που γνωρίζουν είναι ότι ήταν στην Ελλάδα, στην Αίγινα, με τα στρατεύματα της Κατοχής που τους το είπε ο πατέρας του, αφού ο ίδιος δε θυμάται τίποτα. Κι αυτή η αμνησία έχει ολέθριες επιπτώσεις στο χαρακτήρα του και στις αντιδράσεις του. Έχει μια μόνιμη μελαγχολία που του επηρεάζει την ζωή του. Ο ψυχίατρος, μέσα από μια μέθοδο που ακολουθεί κατορθώνει και μπαίνει βαθιά στη ψυχή του και έτσι έμαθε για τη Βούλα, το χωριό στην Αίγινα, όπου πληγώθηκε. Ο καθηγητής είναι σίγουρος ότι κάποιο μυστικό κρύβει εκεί και γι' αυτό δε μπορεί να συνέλθει. Έτσι η Νικόλ έχει ως αποστολή να βρει τις αναμνήσεις του Χανς Ζούλτς.

Την επόμενη μέρα, όλοι μαζί επισκέπτηκαν την Βούλα. Τα παιδιά ήταν ενθουσιασμένα, αφού γι' αυτά ξεκινούσε η περιπέτειά τους. Εκεί η Ζωή ανέλαβε δράση, αφού γνώριζε πολύ καλά το μέρος των παιδικών της χρόνων. Με την καθοδήγηση κάποιων αγαπημένων φίλων της έφτασαν στο σπίτι της, κυρά Μαρίας, όπου την έμαθαν όλη την ιστορία. Εκεί έμενε ο Γερμανός, αφού της είχαν επιτάξει το σπίτι. Τριά πλέον η ίδια θυμάται με παράπονο ότι φύλαγε για ώρα ανάγκης 220 λίρες, τις οποίες τις έκλεψε ο Γερμανός. Αυτή και η οικογένειά της, εξαιτίας του φόβου για τους Γερμανούς δε μίλησαν. Όταν τελείωσε ο πόλεμος και ο Χάνς Ζούλτς έφυγε, μετανιωμένος για την κλοπή και το κακό που τους έκανε αποφάσισε να τους επιστρέψει τις λίρες. Ήταν νύχτα, με κρύο και βροχή. Βγήκε έξω και ξαφνικά ακούστηκε μια έκρηξη. Αργότερα πληροφορήθηκαν ότι είχε πατήσει μια νάρκη και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο. Ποτέ δεν έμαθαν τι απέγινε. Όταν όμως τελείωσε την αφήγησή της, η κυρά Μαρία έδωσε στη Λίνα ένα σημειωματάριο και κάποια άλλα πράγματα του

Γερμανού που είχε φυλάξει. Η Νικόλ ευχαρίστησε συγκινημένη την γριούλα και μια ειλικρινή συμπάθεια γεννήθηκε από αυτήν για τον Γερμανό, τον οποίο από τη διήγηση της κυρά Μαρίας ένιωθε καλά και τίμιο, αλλά δεν καταλάβαινε γιατί έκλεψε τις λίρες των Χολιδαίων.

Τα παιδιά αντιθέτως δε συμπάθησαν τον Γερμανό, αποφάσισαν όμως να βοηθήσουν τη Νικόλ για να βοηθήσουν χρηματικά την κυρά Μαρία, που έχει τόση μεγάλη ανάγκη τις λίρες, αφού τις χρειάζονται η κόρη της και τα παιδιά της. Τότε η Νικόλ, τους αποκάλυψε ότι ξεφυλλίζοντας το σημειωματάριο του Γερμανού, βρήκε ένα σχέδιο και κάποιες λέξεις σαν γρίφος. Το δείξε στα παιδιά και τότε όλοι κατάλαβαν ότι ήταν το μέρος όπου είχε κρύψει το θησαυρό. Ύστερα από πολλές προσπάθειες αποκρυπτογράφησης του γρίφου, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι πιθανόν αναφέρεται στην περιοχή της Παλιαχώρας όπου υπάρχει το μοναστήρι του Αγίου Νεκταρίου και πολλές εκκλησίες, όπου μία ήταν και η επισκοπή, την οποία και έψαχναν. Η Νικόλ ήταν εκπληκτική για τη βοήθεια που της πρόσφεραν τα παιδιά και πόσο έξυπνα ήταν. Εκεί στην επισκοπή, υπήρχε ένα πηγάδι, όπου πιθανόν σύμφωνα με τον γρίφο εκεί να κρυβόταν ο θησαυρός. Όλα πήγαιναν περίφημα. Αποφάσισαν να επισκεφτούν το μέρος, χωρίς να πουν τίποτα στις μητέρες τους για τον κρυμμένο θησαυρό, απλά ότι θα επισκέπτονταν με τη συνοδεία τους το μέρος για να το δουν. Έτσι και έγινε. Ξεκίνησε η πρώτη προσπάθεια ανεύρεσης του θησαυρού.

Με μεγάλη δυσκολία έπεισαν τις μητέρες τους για την επίσκεψή του στην Παλιαχώρα και αφού έφτασαν με μεγάλη ευκολία τους ξέφυγαν για να επισκεφθούν το μοναστήρι και να βρούν το θησαυρό. Καθώς έφτασαν εκεί τα πράγματα δεν ήταν εύκολα. Υπήρχε φύλακας και κόσμος που επισκεπτόταν το μέρος. Με διάφορα τεχνάσματα τα παιδιά κατόρθωσαν ν' αποσπάσουν την προσοχή του φύλακα και να μπεί μέσα ο Αλέξης και η Ράνια. Δύστυχως δε μπόρεσαν να λύνουν το μυστήριο, αλλά το μόνο που πέτυχαν ήταν να κλειδωθούν μέ-

σα και στη συνέχεια να προκαλέσουν την οργή της Ζωής που τους ξεκλείδωσε. Η Νικόλ ένιωθε ενοχές που παρέσυρε τα παιδιά και αποφάσισε να εγκαταλείψει έρευνες για να μην δημιουργήσει πρόβλημα.

Τα παιδιά όμως δεν εγκατέλειψαν την προσπάθεια. Αποφάσισαν μόνα τους να συνεχίσουν το ψάξιμο. Έτσι κατέληξαν ότι σε άλλο μέρος βρίσκεται ο θησαυρός, στο «Ελλάνιον Όρος» και το μόνο που χρειάζονταν ήταν μια ευκαιρία να ξεφύγουν από την κηδεμονία των μεγάλων για να μπορέσουνε να πάνε. Η ευκαιρία δόθηκε. Την Κυριακή οι γονείς τους και η Νικόλ θα πηγαίναν εκδρομή με το καΐκι. Τα παιδιά, με διάφορες δικαιολογίες, κατόρθωσαν να μην πάνε μαζί τους και όλα μαζί να ξεκινήσουν για το «Ελλάνιον όρος». Είχαν ετοιμάσει τα πάντα. Η διαδρομή όμως ήταν μεγάλη και δύσκολη.

Είχε δύσβατο μονοπάτι με βράχια και θάμνους. Καθώς προχωρούσαν η Σοφή χτύπησε το πόδι της και δε μπορούσε να συνεχίσει. Ο Αλέξης είχε αρχίσει ν' αγχώνεται. Μήπως έκαναν λάθος που ξεκίνησαν μόνοι τους; Τελικά αποφασίστησε να συνεχίσουν οι υπόλοιποι εκτός από τον Κλού, που θα έκανε παρέα στη Σοφή. Δυστηχώς όμως οι γονείς τους αποφάσισε απροσδόκητα να γυρίσουν νωρίτερα πίσω. Ανησύχησαν όταν δε βρήκαν τα παιδια και αποφάσισαν στη χωροφυλακή. Από μακριά τους είδαν να πλησιάζουν με τη Σοφή τραυματιμένη. Τους τα εξήγησαν όλα και το άδοξο τέλος της δεύτερης πφασπαθειας τους για το θησαυρό, δε βρήκαν τίποτα. Οι πληροφορίες τους ήταν και πάλι λάθος. Τα παιδιά αποφάσισαν οριστικά να παραιτηθούν από κάθε προσπάθεια.

Το καλοκαίρι προχωρούσε και σε λίγο όλοι θα επέστρεφαν πίσω. Τα παιδιά είχαν δεθεί μεταξύ τους και οι ώρες τους περνούσαν ευχάριστα. Μιά ήρεμη νύχτα η μικρή Λίνα, που ήταν πανέξυπνη, δεν είχε ύπνο. Άρχισε μόνη της να καταλαβαίνει που είναι ο θησαυρός. Κάλεσε όλη την παρέα σε έκτοτο συμβούλιου. Τους φώναξε ότι βρήκε που κρύβονται οι λίρες. Κανείς δεν την άκουγε. Τελικά τους έπεισε ότι βρισκόταν στην Αφαία.

Την άλλη μέρα μαζί με τη Νικόλ να πάνε στο Ναό της

Αφαίας». Ο καθένας τους είχε αναλάβει ένα ρόλο. Η Λίνα θα απασχολούσε με τις ερωτήσεις της το φύλακα, ο Άγγελος θα έκανε τον ξεναγό, για να προσελκύσει την προσοχή των ξένων, η Ράνια θα πρόσεχε να μη φύγει κανένας ξένος και ο Αλέξης με τον Κλού θα κατεβαίναν με μια σκάλα κάτω στη δεξαμενή. Τελικά η Λίνα είχε δίκιο. Η τρίτη προσπάθεια των παιδιών έφερε το θησαυρό. Όλοι ήταν πανευτυχείς. Τα παιδιά την επόμενη μέρα παρέδωσαν τις λίρες στην κυρά Μυρτώ. Κανείς δε μπορούσε να πιστέψει τι είχε γίνει. Η Λίνα δε σταματούσε να εξιστορεί τι είχε συμβεί.

Το καλοκαίρι τελείωσε και οι μικροί φίλοι γύρισαν πίσω στην καθημερινότητάς τους. Η Νικόλ γύρισε στο Παρίσι έχοντας ολοκληρώσει την αποστολή της. Γράφει στους μικρούς της φίλους για την γιαγιά του Χανς Ζούλτς, ο οποίος ήθελε όλοι οι άνθρωποι να είναι αδέλφια. Αποφάσισε ν' αναλάβει τις σπουδές των παιδιών της κόρης της κυρά Μαρίας, για να ξεπληρώσει στο ελάχιστο το χρέος που έχει απέναντι στους Χαλδαίους και στην Ελλάδα.

5. Αναδιήγηση μέρους του κειμένου σελ. 148-149.

Ο καθηγητής Ζπακ, ξέροντας πια την αλήθεια της εποχής εκείνη με υπέβαλε σε ναρκανάλυση βάζοντας μου τις κατάλληλες ερωτήσεις. Τότε θυμήθηκα τη Βαγία. Ναι, είχα κλέψει τις λίρες της κυρά Μαρίας. Ναι, τις είχα κρύψει στη δεξαμενή, γιατί φοβόμουν μη με καταγγείλουν οι Χαλδαίοι και βρεθούν στα πράγματά μου. Γιατί το έκανα; Τι με έσπρωξε εκεί; Δε θυμάμαι εκείνη τη νύχτα που αποχαιρέτησα τους Χαλδαίους «ο Θεός να σε συγχωρέσει» μου είχε πει η κυρά-Μαρία θυμάμαι καλά, βγήκα ταραγμένος μέσα στη νύχτα, έβρεχε, θυμάμαι τη ΒΡΟΧΗ, το κρύο. Είχα αποφασίσει και να ανέβω στο ναό της Αφαίας να πάρω τις λίρες και να τις επιστρέψω στους Χαλδαίους. Αυτό το θυμάμαι, βιάζομαι, ήθελα να επα-

-νορθώσω και τότε πάτησα τη νάρκη. Η κλοπή βαραίνει τη συνείδησή μου. Τύφλες, Ευοχή. Θέλω να επανορθώσω. Τώρα ξαναβρήκα τη χαρά της ζωής μου. Λυτρώθηκα, κι αυτό το χρωστάω στη βοήθεια των παιδιών, στην επιμονή τους, στο κουράγιο τους και την εξυπνάδα τους. Σήμερα μετά τον πόλεμο, θέλω όλοι οι άνθρωποι, απ' όποια φυλή, να είναι αδέρφια. Θέλω να με πιστέψουν, να με θεωρήσουν τα παιδιά φίλο τους, τότε και μόνο τότε θα μπορώ να θυμάμαι χωρίς πίκρα. Θα γράφω και στην κυρά-Μαρία, ν'αναλάβω τις σπουδές των παιδιών της κόρης της. Έτσι θα ξεπληρώσω ένα ελάχιστο μέρος που έχω απέναντι στους Χαλδαίους και στην Ελλάδα.

6.

Το συγκεκριμένο βιβλίο της Ζώρζ Σαρή μου άρεσε πάρα πολύ. Τα θέματα που αναπτύσει μου κέντρισαν πολύ το ενδιαφέρον. Αρχικά παρουσιάζει μια παρέα παιδιών που δένονται πολύ μεταξύ τους, έχοντας ένα κοινό στόχο. Εγώ ταυτιστηκά πολύ με τη Λίνα και κυρίως με τον τρόπο που σκέφτεται και συμπεριφέρεται, όπως συμβαίνει στη σελίδα 42, όπου διακόπτει τη συνομιλήτρια της Νικόλ και στη σελίδα 124 όπου νευριάζει συνεχώς με τη μαμά της και τις εντολές που της δίνει. Επίσης απ' τις σελίδες 126-128 ταυτιστηκα με τη Λίνα με τον τρόπο και την ένταση που σκεπτόταν προσπαθώντας να εξηγήσει το μυστήριο του θησαυρού. Επίσης, το βιβλίο μου άρεσε γιατί έχει πολλές αναφορές σε ιστορικούς-αρχαιολογικούς χώρους της Αίγινας και έτσι μου δόθηκε η δυνατότητα να γνωρίσω καλύτερα το μέρος και να μάθω πολλές πληροφορίες για τη ζωή του τόπου, όπως στις σελίδες 77-78, όπου μαθαίνουμε για τη Μεθαωνική Αίγινα ή στις σελίδες 79-80, όπου πληροφορούμαστε για το βασιλιά της Αίγινας Αιακό και για το Ελλάνιον όρος και πως πήρε το όνομά του. Ακόμα, το βιβλίο με προβλημάτισε επειδή το πρόσωπο γύρω απ' το οποίο πλέκεται η ιστορία ήταν ο Γερμανός και σχετιζόταν με την εποχή της κατοχής

όπου η Ελλάδα υπέφερε από τους Γερμανούς και τώρα ένας από αυτούς έμμεσα ζητούσε τη βοήθεια των Ελλήνων. Αυτό ο προβληματισμός μου γεννήθηκε απ' τον Αλέξη σελ. 44 ο οποίος αναρωτιόταν αν πρέπει να βοηθήσουν έναν Γερμανό. Όμως ο προβληματισμός μου ξεδιαλύθηκε στη σελίδα 44 όπου ο πατέρας του Αλέξη του δίνει την απάντηση πως καμιά πλευρά δεν πρέπει να ξεχνά όσα έγιναν αλλά όταν όμως κάποιος άνθρωπος υποφέρει, τότε όλοι πρέπει να δείνουμε τη βοήθειά μας και να παρακρίζουμε του εχθρισμούς.

Ζωρζ Σαρή

Βιογραφία

Η Γεωργία Σαριβαξεβάνη Καρακώστα (πραγματικό όνομα της Ζωρζ Σαρή) γεννήθηκε στις 23 Μαΐου του 1925 στην Αθήνα. Η μητέρα της ήταν Γαλλίδα από τη Σενεγάλη και ο πατέρας της από το Αϊβαλί. Τα παιδικά της χρόνια τα έζησε στην Ελλάδα, όπου τελείωσε το δημοτικό και το γυμνάσιο. Πριν ολοκληρώσει τις εγκύκλιες σπουδές της, άρχισε ο πόλεμος του 1940.

Κατοχή

Στη διάρκεια του πολέμου η Ζωρζ Σαρή συμμετείχε στην Αντίσταση και στην ΕΠΟΝ. Περιγράφοντας εκείνα τα χρόνια η ίδια λέει: «Τα χρόνια της Κατοχής ήταν χρόνια χαράς και ελευθερίας». «Από δυστυχισμένοι γίναμε ευτυχισμένοι. Και αυτό γιατί διαλέξαμε το δρόμο της ζωής και ας υπήρχε θάνατος μέσα. Θρηνούσαμε και χαιρόμασταν όλοι μαζί. Δε φοβόμασταν όμως. Υπήρχε ένας στόχος, η απελευθέρωση».

Άρχισε από πολύ μικρή να ασχολείται με το θέατρο, με δάσκαλο τον Βασίλη Ρώτα. Μεγαλύτερη, στα χρόνια της Κατοχής, και αφού τελείωσε το σχολείο, άρχισε να παρακολουθεί μαθήματα υποκριτικής στη Δραματική Σχολή του Δημήτρη Ροντήρη. Τα χρόνια εκείνα απέκτησε πολλές εμπειρίες, οι οποίες αποτέλεσαν αργότερα βασικό θέμα ορισμένων βιβλίων της αλλά και συνεισέφεραν στην σταδιοδρομία της ως ηθοποιού του κινηματογράφου και της τηλεόρασης.

Εξορία

Το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο διαδέχθηκαν τα Δεκεμβριανά, κατά τη διάρκεια του οποίου η Ζωρζ Σαρή πληγώθηκε στο χέρι και στο πόδι από οβίδα και νοσηλεύτηκε στο νοσοκομείο «Αγία Όλγα». Αργότερα, το 1947, αναγκάστηκε να φύγει εξόριστη για το Παρίσι. Εκεί δούλεψε σε διάφορες δουλειές, ενώ συγχρόνως φοιτούσε στη σχολή υποκριτικής του Σαρλ Ντιλέν. Στο Παρίσι γνώρισε σημαντικούς ανθρώπους, όπως ο Κώστας Αξελός, η Μελίνα Μερκούρη, ο Άδωνις Κύρου, ο Μαρσέλ Μαρσώ και πολλοί άλλοι. Εκείνα τα χρόνια συνάντησε και τον Αιγυπτιώτη χειρουργό Μαρσέλ Καρακώστα, με τον οποίο παντρεύτηκε και έκαναν δύο παιδιά.

Συγγραφή

Το γεγονός αυτό στάθηκε καθοριστικό για τη Ζωρζ Σαρή, αφού από τότε αποφάσισε να στραφεί στο γράψιμο. Την προσωπική αυτή επιλογή δικαιολογεί η ίδια σε μια συνέντευξή της: «Στο γράψιμο βρήκα ό,τι δεν μπορούσα να βρω στο θέατρο, ίσως γιατί δεν ήμουν πρωταγωνίστρια και ίσως γιατί δεν ήμουν σε θέση να διαλέξω τους ρόλους που ο θιασάρχης ή ο σκηνοθέτης διάλεγαν για μένα. Τώρα φέρω ακέραιη την ευθύνη των βιβλίων μου. Κάνω αυτό που θέλω, αυτό που μπορώ».

Ωστόσο, η Ζωρζ Σαρή δεν έμεινε μόνο στη συγγραφή βιβλίων παιδικής λογοτεχνίας. Προσπάθησε με κάθε τρόπο να διαδώσει το παιδικό βιβλίο και να κρατήσει ζωντανή και άμεση επαφή με το κοινό της. Έτσι άρχισε να πηγαίνει σε σχολεία σε όλη την Ελλάδα και να κάνει ομιλίες. Κατά καιρούς, μέσα από κάποια άρθρα της και με τη συμμετοχή της σε λογοτεχνικές συζητήσεις, έλαβε ενεργό μέρος σε θέματα που αφορούσαν την παιδική

λογοτεχνία, όπως τα κόμικς, η θεματολογία του παιδικού βιβλίου και η θέση της γυναίκας σε αυτό.

Συναρπαστικό είναι πως πολλά από τα βιβλία της αφορούν και απο ένα διαφορετικό μέρος της ζωής της. Η φιλία της με την Άλκη Ζέη οδήγησε στην από κοινού συγγραφή του βιβλίου *Ε.Π.*

Το έργο της Ζωρζ Σαρή

Η Ζωρζ Σαρή, από το 1969 που πρωτοεμφανίστηκε στα ελληνικά γράμματα με το *Θησαυρό της Βαγίας* μέχρι σήμερα, έχει γράψει είκοσι μυθιστορήματα, μία νουβέλα, τέσσερα θεατρικά παιδικά έργα και εννιά βιβλία για μικρά παιδιά. Επίσης, στο ενεργητικό της έχει δεκατέσσερις μεταφράσεις μυθιστορημάτων από τα γαλλικά. Όλα τα βιβλία της έχουν κάνει αρκετές επανεκδόσεις και μερικά από αυτά έχουν βραβευτεί. Το 1994 η *Νινέτ* βραβεύτηκε με το Κρατικό Βραβείο Παιδικού Λογοτεχνικού Βιβλίου, καθώς επίσης και από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου (το βραβείο μοιράστηκε με τη Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου). Αργότερα, το 1999 ο Κύκλος του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου τής έδωσε ακόμη ένα βραβείο για το *Χορό της ζωής*. Το 1988 Τα *Χέγια* προτάθηκαν για το βραβείο Άντερσεν.

Πολυγραφότατη και πολυδιαβασμένη, ξεχωρίζει για τα θέματα που επιλέγει, για τους ανθρώπινους ήρωές της, που ζουν καθημερινά και αντιμετωπίζουν τα προβλήματα της ζωής, για το απλό της ύφος, την απομάκρυνσή της από απλές και κλασικές αφηγηματικές τεχνικές, για την άμεση και μη διδακτική προσέγγιση και παρουσίαση του παιδιού μέσα από τα έργα της και για τη σφαιρική της όραση γύρω από το σύγχρονο παιδί. Αυτό που χαρακτηρίζει το σύνολο του έργου της είναι το βιωματικό γράψιμο και η ανάγκη της να εκφραστεί μέσα από αυτό. Μια ανάγκη που, όπως η ίδια ομολογεί, βοηθά τον συγγραφέα να σώσει τον εαυτό του: «Οι συγγραφείς γράφουν πριν απ' όλα για τον εαυτό τους, για να εκφραστούν οι ίδιοι πριν απ' όλα, για να σωθούν». Με το συγκεκριμένο τρόπο η Ζωρζ Σαρή μπορεί να «ζει» σε διαφορετικές καταστάσεις και εποχές και να τις αναπλάθει με μεγάλη πειστικότητα. Τα έργα της αποκτούν ζωντάνια και ρεαλιστική υπόσταση, ενώ οι αναγνώστες της «νιώθουν» ως δικό τους βίωμα αυτό που η συγγραφέας τούς έχει τόσο πειστικά μεταφέρει.

Το βιωματικό γράψιμο, ωστόσο, το οποίο έχει και η ίδια πολλές φορές παραδεχτεί, δεν αποκλείει τη δημιουργική φαντασία

και τα μυθοπλαστικά στοιχεία, τα οποία ενυπάρχουν σε όλα τα έργα της. Στα βιβλία της «πλέκεται ο μύθος με την ιστορία» και έτσι χτίζεται το *μυθιστόρημα*. Ο πυρήνας των έργων της μπορεί να είναι βιωματικός και να αγγίζει την πραγματικότητα, αλλά η ανάπτυξη της πλοκής τους εμπεριέχει πολλά φανταστικά στοιχεία.

Βραβεία

Το 1994 βραβεύτηκε με το Βραβείο Παιδικού Λογοτεχνικού Βιβλίου για το μυθιστόρημα *Νινέτ*. Το 1995 και το 1999 βραβεύτηκε από τον Κύκλο Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου. Το 1988 προτάθηκε για το βραβείο Χανς Κρίστιαν Άντερσεν. Ως ηθοποιός έχει βραβευτεί το 1960 με το βραβείο Β' Γυναικείου ρόλου του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Ήταν επίτιμο μέλος της Εταιρίας Ελλήνων Συγγραφέων από το 1972 μέχρι και τον θάνατό της. Πέθανε στις 9 Ιουνίου του 2012 σε ηλικία 87 ετών και στις 12 του ίδιου μήνα κηδεύτηκε στο Πρώτο Νεκροταφείο Αθηνών.

Βιβλιογραφία

Μυθιστορήματα

- Ο Θησαυρός της Βαγίας (1969)
- Το Ψέμα (1970)
- Όταν ο Ήλιος... (1971)
- Κόκκινη κλωστή δεμένη... (1974)
- Τα γενέθλια (1977)
- Τα στενά παπούτσια (1979)
- Οι νικητές (1983)
- Τα Χέγια (1987)
- Το παραράδιασμα (1989)
- Η αντιπαροχή (1989)
- Κρίμα κι άδικο (1990)
- Νινέτ (1993)
- Ζουμ (1994)
- Ε.Π. (1995)
- Μια αγάπη για δύο (με την Αργυρώ Κοκορέλη, 1996)
- Ο Χορός της ζωής (1998)
- Σοφία (2000)
- Κλειστά Χαρτιά (με την Μελίνα Καρακώστα, 2001)
- Ο Κύριός μου (2002)
- Ο πόλεμος, η Μαρία και το αδέσποτο (2003)

- Τότε... (2004)
- Γράμμα από την Οδησσό (2005)
- Το προτελευταίο σκαλοπάτι (2009)

Παιδικά

- Το γαϊτανάκι (1973)
- Ο Φρίκος ο Κοντορεβυθούλης μου (1980)
- Η σοφή μας η δασκάλα (1982)
- Η κυρία Κλοκλό (οκτώ βιβλία) (1986-1987)
- Ο Τοτός και η Τοτίνα (οκτώ βιβλία, 1988 - 1990)
- Ο Αρλεκίνος (1993)
- Η Πολυλογού (1993)
- Ο Αρλεκίνος (2001)
- Η τουλιπίτσα (2002)
- Το κουμπί και μια βελόνα (2010)

Θεατρικά

- Το τρακ (1988)

Φιλμογραφία

- «Το τελευταίο ψέμμα» του Μιχάλη Κακογιάννη (1958)
- «Ο άνθρωπος του τραίνου» του Ντίνου Δημόπουλου (1958)
- «Έγκλημα στα παρασκήνια» του Ντίνου Κατσουρίδη (1960)
- «Φαίδρα» του Ζιλ Ντασέν (1962)
- «Φεύγω με πίκρα στα ξένα» του Ερρίκου Θαλασσινού (1964)
- «Προδοσία» του Κώστα Μανουσάκη (1964)
- «Το μπλόκο» του Άδωνι Κύρου (1965)
- «Το νησί της Αφροδίτης» του Γιώργου Σκαλενάκη (1969)
- «Χάππυ νταίη» του Παντελή Βούλγαρη (1976)
- «Ελευθέριος Βενιζέλος» του Παντελή Βούλγαρη (1980)
- «Γενέθλια πόλη» του Τάκη Παπαγιαννίδη (1987)

Σημαντικά έργα

Ο θησαυρός της Βαγίας(1969), Το ψέμα(1970), Όταν ο Ήλιος(1971), Τα γενέθλια(1977), Οι νικητές(1983)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Πολλά είναι τα έργα της Ζωρζ Σαρή τα οποία ανήκουν στο κοινωνικό – ρεαλιστικό μυθιστόρημα και εντάσσονται στους θεματικούς τους κύκλους,

Το πρώτο της έργο, ο «Θησαυρός της Βαγίας» (1969), είναι ένα μυθιστόρημα περιπέτειας με συνεχείς αναφορές στο παρελθόν, το οποίο αγγίζει κατά κάποιον τρόπο τη θεματική του μυθιστορικού αυτού είδους. Σύμφωνα με το Γ. Νεγροπόντη, έχει πλοκή και υπόθεση, αλλά υστερεί σε λογοτεχνικότητα. Πρόκειται για ένα έργο που γράφτηκε με τη μορφή παιχνιδιού, δίνοντας έτσι ζωντάνια στο γραπτό λόγο, και ίσως γι' αυτό είχε και μεγάλη απήχηση.